

РЕШЕНИЕ

№ 184

гр. С., 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
Анна Кофинова

при участието на секретаря Татяна Ив. Асенова
в присъствието на прокурора Р. Н. Р.

като разгледа докладваното от Даниела Борисова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20241100600312 по описа за 2024 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивна жалба на адвокат В. Д.-В., редовно упълномощен защитник на подсъдимия М. Е. М. срещу присъда от 10.07.2023 г., постановена по НОХД № 12141/2022 г. по описа на СРС, НО, 104 състав, с която подсъдимия М. Е. М. е признат за виновен и осъден по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 343, ал. 3, пр. последно, б. „а“, пр. 2, вр. с чл. 343, ал. 1, б. „б“, пр. 2, вр. с чл. 342, ал. 1, пр. 3 НК, за това, че 06.07.2021 г., около 17:30 часа, в гр. С., при управление на МПС лек автомобил марка „Тойота“, модел „Авенсис“, с рег. № СА **** РК, по ул. „Гео Милев“, с посока на движение от ул. „Николай Коперник“ към ул. „Благородна“ и срещу № 45, нарушил правилата за движение, чл. 119, ал. 3ДвП: „При приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре“, като не пропуснал пресичащият по пешеходната пътека обозначена с пътна маркировка М 8.1 ППЗДвП и пътен знак Д17 от ППЗДвП от ляво на дясно спрямо посоката на движение на автомобила, пешеходецът К. Д. К. с ЕГН *****, и по непредпазливост му причинил средна телесна повреда по смисъла по чл. 129, ал. 2 НК, а именно „счупване на голямопищялната и малкопищялната кост на дясната подбедрица“, причинило на пострадалия трайно затрудняване движенията на десниш долен крайник за период от време повече от 30 дни, за което му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ в размер на 1 /една/ година и същото е отложено за изпитателен срок от 3 /три/ години на основание чл. 66, ал. 1 НК.

На основание чл. 343г, вр. с чл. 343, ал. 3, пр. последно, б. „а“, пр. 2, вр.

с чл. 343, ал. 1, б. „б“, пр. 2, вр. с чл. 342, ал. 1, пр. 3 НК първият съд е наложил на подсъдимия М. Е. М. и кумулативно предвиденото наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /една/ година.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК в тежест на подсъдимия М. са възложени направените по делото разноски в размер на 1326,00 /хиляда триста двадесет и шест/ лева, които да бъдат платени по сметка на СДВР и разноски в размер на 180,00 /сто и осемдесет/ лева, които да бъдат платени по сметка на СРС.

На основание чл. 190, ал. 2 НПК, подсъдимият М. е осъден да заплати държавна такса в размер на 5,00 /пет/ лева по сметка на СРС, за служебно издаване на изпълнителен лист.

В срока по чл. 319, ал. 1 НПК, срещу постановената присъда, е постъпила въззивна жалба от адвокат В. Д.-В. от САК, процесуален представител на подсъдимия М., с която се изразява несъгласие с първоинстанционната присъда като се твърди, че същата е неправилна, незаконосъобразна и необоснована. Твърди се, че присъдата на първия съд е постановена при допуснати в хода на съдебното производство съществени процесуални нарушения, които са довели до ограничаване на правото на защита на подсъдимия, т.к. първия съд е допуснал до разглеждане обвинителен акт, който не отговаря на изискванията на НПК. Също така се твърди, че от страна на първия съд неправилно е възприета фактическата обстановка по делото, с което този съд е достигнал до неправилни не само фактически, но и правни изводи, касателно наличието на елементите от квалифициращият състав по ал. 3 на чл. 343 НК. Моли се за отмяна на атакувания първоинстанционен съдебен акт и за постановяване на нова присъда, с която подсъдимия бъде признат за невиновен в извършване на престъплението, за което му е повдигнато обвинение.

С въззивната жалба не се иска събиране на нови доказателства.

В хода на съдебно производство пред въззивната инстанция, процесуалният представител на подсъдимия М. Е. М., редовно упълномощения по делото адвокат В. В., моли съда да отмени атакуваната първоинстанционна присъда, като неправилна и незаконосъобразна. Счита, че при постановяването ѝ превратно са тълкувани събраните по делото доказателства, от страна на първия съд. Излага се твърдение, че по делото не са налице предпоставки за осъждане на подсъдимия М. по повдигнатото му обвинение, тъй като от събраните по делото доказателства не може да бъде направен извод, че процесното ПТП е настъпило на пешеходна пътека. Намира, че от заключенията на изслушаната по делото автотехническа експертиза и комплексна автотехническа и медицинска експертиза, както и от разпита на вещото лице ПЕ., не може да се установи, както мястото на удара, така и дали същият е настъпил точно на пешеходната пътека или след нея, както се твърди в обвинителния акт. Счита, че първият съд неправилно е приел, че повдигнатото обвинение по ал. 3 се доказва от показанията на пострадалият К. К. и неговата майка – Й. К.а, без да се вземе предвид, че свидетелката К.а не е очевидец на ПТП и тя не е разговаряла с детето – свидетеля К. К. непосредствено след процесното ПТП. Посочва, че показанията на свидетелката Й. К.а не разкриват механизма на ПТП и не могат да дадат категорични данни за това, дали процесното ПТП е настъпило на самата пешеходна пътека. Счита, че по делото не е доказано

обстоятелството, че детето - свидетелят К. е отхвъркнал при удара с колата, защото самото дете - свидетелят К., в своя разпит е казал, че е паднал непосредствено до колата, в момента, в който усетило, че колата го удря. Моли съда да измени първоинстанционната присъда, поради обстоятелството, че не е доказано обвинението за извършено от подсъдимия престъпление по чл. 343, ал. 3, пр. 4 НК. Алтернативно се моли да бъде приложена разпоредбата на чл. 78а НК, от страна на въззивния съд, и подсъдимия се освободи от наказателна отговорност с налагане на административно наказание.

Представителят на СГП намира постановената от районния съд присъда за правилна и законосъобразна и моли същата да бъде потвърдена. Държавният обвинител счита, че жалбата е неоснователна. Според прокурора, от страна на първия съд са обсъдени всички доказателства, т.к. са взети предвид заключението на изслушаната автотехническа експертиза протокола за оглед на местопроезшествие и скицата към него, от които счита, че ясно е фиксирано мястото на удара, а именно на пешеходната пътека.

Подсъдимият М. М. поддържа казаното от своя защитник. Допълва, че съжалява за случилото се. Посочва, че ударът е настъпил в предния ляв калник и в страничното огледало на управлявания от него автомобил. Моли съда да направи своите изводи за това, дали детето – свидетеля К. е вървял спокойно на пешеходната пътека и е бил ударен или същият е тичал между колите и се е блъснал в управлявания от него автомобил след пешеходната пътека. Счита, че по делото не е доказано обстоятелството, че процесното ПТП е настъпило на пешеходната пътека.

В своята последна дума, предоставена на основание чл. 333, ал. 2 НПК, подсъдимият М. М. моли да бъде оправдан.

Софийски градски съд след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и като извърши цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт, съобразно изискванията на чл. 314 НПК, констатира, че от страна на първостепенният съд са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 и т. 2, пр. 1, вр. с чл. 305, ал. 3 от НПК, които са от категорията на абсолютните и за които съдът е длъжен служебно да следи. С тяхното допускане се нарушават и ограничават правата на страните в наказателния процес. Така допуснатите съществени процесуални нарушения са основание за отмяна на първоинстанционната присъда на основание чл. 335, ал. 2 НПК. Тези процесуални нарушения са отстранени при новото разглеждане на делото от първия съд, с което ще се гарантира правото на страните да защитят своите права и интереси пълноценно пред инстанциите по същество на правния спор, който е очертан чрез внесените в съда обвинителен акт от прокуратурата.

Съгласно разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК в мотивите си към постановената присъда, съдът е длъжен да посочи установените от него обстоятелства, или въз основа на кои доказателствени материали и с какви правни съображения е взето неговото решение, а при противоречия на доказателствените материали, съдът е длъжен да изложи съответните

съображения, а именно защо едни от тях се приемат, а други се отхвърлят.

В конкретния случай, първоинстанционният съд не е изпълнил своите задължения да обсъди събраните от него, в хода на съдебното следствие, доказателствени материали в тяхната съвкупност, взаимна връзка и логична последователност. В обжалваната присъда е налице изброяване на доказателствените източници въз основа на които контролираната инстанция е възприела фактическата обстановка по делото, при което съдът е подхождал формално към задължението си, свързано с разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК. Въззивният съдебен състав намира, че районният съд избирателно и пестеливо е обсъждал приобщените по делото доказателства, доказателствени средства и способности за събиране и проверка на доказателствата, като някои от тях дори са останали извън обема на изложените мотиви – гласни доказателствени средства и експертни заключения. Въззивният съд констатира, че събраните в хода на съдебното следствие гласни доказателствени средства са противоречиви, но въпреки това същите не са обсъдени и не им е направен дължимия се доказателствен анализ от първия съд. В хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, подсъдимият М. също е дал обяснения, които не са обсъдени от решаващия съд, който не е съобразил на първо място обстоятелството, че обясненията му имат, както доказателствена сила, така и служат като средство за изграждане на неговата защитна версия, за което не са съпоставени с останалите гласни и писмени доказателствени средства и писмени доказателства. За първия съд е било налично задължението да обсъди и този източник като гласно доказателствено средство, съпоставяйки го с останалия събран по делото доказателствен материал, но е видно, че не е сторено. Първият съд не е посочил също така, защо кредитира с доверие показанията на свидетеля К. К., а очевидно не дава вяра на обясненията на подсъдимия М., предвид обстоятелството, че между посочените гласни доказателствени източници се наблюдава съществено противоречие, касаещо мястото, където се е намирал свидетеля К. към момента на удара, а именно дали се е намирал стъпил върху пешеходната пътека или се е намирала на пътното платно, но след пешеходната пътека. Още повече, не става ясно за настоящия въззивен състав, защо в диспозитива на присъдата първият съд е приел, че към момента на удара свидетелят К. се е намирал върху пешеходната пътека, а не непосредствено след нея, както споделя в своите обяснения подсъдимият М.. Остава неясно формираното вътрешно убеждение на първия съд по фактите и затова, защото единствено в показанията на свидетеля К. се съдържат данни, че към момента на процесния удар се е намирал върху пешеходната пътека, още повече, че дори вещите лица, в изготвените от тях заключения на автотехническата експертиза, допълнителната автотехническа експертиза и комплексната медицинска и автотехническа експертиза, не могат по експертен път да посочат, къде точното е мястото на процесния удар, защото това обстоятелство не може да бъде установено. Първият съд не само, че не е обсъдил посоченото противоречие между показанията на свидетеля К. и обясненията на подсъдимия М., но не е обсъдил и заключенията на вещите лица по изготвените и приети експертизи по делото, с цел изясняване на

важно за предмета на доказване обстоятелство, което на свой ред е относимо и към съставомерността на престъплението, за което се желае да бъде наказателно санкциониран подсъдимия. Посочените доказателствени източници отново не са анализирани и съпоставени със събрания по делото доказателствен материал.

По изложените по-горе съображения се налага извод, че в мотивите на районния съд не е извършен не само дължимия се доказателствен анализ, но и от така декларативно и формално посоченото не може да се установи по несъмнен и категоричен начин, дали подсъдимия М. е автор на деянието, виновно ли го е извършил и при каква форма на умишля, налице ли е причинно следствена връзка между осъществените действия от страна на подсъдимия и настъпилия съставомерен резултат. Още повече, подобно обсъждане в конкретиката на настоящото дело би имало значение за правната квалификация на деянието – дали същото следва да бъде квалифицирано под основния или под квалифицирания състав на престъплението, за което е повдигнато обвинение на подсъдимия М. с обвинителния акт. До този резултат, обаче се стига само и единствено, ако съдът въз основа и в изпълнение на заложените изисквания в разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК даде необходимата и дължаща се оценка на събраните по делото доказателства, които да са проверени в хода на съдебното следствие, чрез всички способи и средства предвидени за това в НПК. В настоящия случай, въззивният съд намира, че са допуснати нарушения на процесуалните правила от контролираната съдебна инстанция, гарантиращи правилността при формиране на вътрешното убеждение на тази инстанция.

На следващо място, съдът намира, че от страна на първият съд е допуснато и нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 1 НПК. Налице е противоречие между диспозитива на съдебния акт - постановената присъда и изложените към нея мотиви, както и вътрешно противоречие в самите мотиви. Така в конкретиката на настоящото дело, с диспозитива на постановената от първия съд осъдителна присъда, подсъдимият М. е признат за виновен в това, че „На 06.07.2021 г., около 17:30 часа в град С., при управляване на моторно превозно средство - лек автомобил марка „Тойота“, модел „Авенсис“ с рег. № СА **** РК, по ул. „Гео Милев“ с посока на движение от ул. „Николай Коперник“ към ул. „Благородна“ и срещу № 45, нарушил правилата за движение по пътищата: чл. 119, ал. 1 ЗДвП, като *не пропуснал пресичащия по пешеходната пътека* обозначена с пътна маркировка М 8.1 ППЗДвП и пътен знак Д17 от ППЗДвП от ляво на дясно спрямо посоката на движение на автомобила, пешеходец К. Д. К. с ЕГН *****, и по непредпазливост му причинил средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2 НК“, с което в диспозитива на присъдата си първият съд е приел, че деянието е извършено на пешеходна пътека.

В пълен противовес, с така постановения диспозитив на присъдата, първият съд, в приетата от него фактическа обстановка, въз основа на установените по делото доказателства, е посочил в мотивите си, че „около 17:30 часа подсъдимият М. управлявал лек автомобил „Тойота Авенсис“ с ДК№ СА **** РК по ул. „Гео Милев“ с посока на движение от ул. Николай

Коперник“ към ул. „Благородна“, като приближил района на пешеходната пътека след кръстовището с ул. „Елисавета Багряна“ срещу № 45. Подсъдимият М. управлявал автомобила със скорост около 36 км/ч, като в същото време пострадалият К. К. предприел пресичане пред автомобила отляво надясно спрямо посоката на движение на МПС. Подсъдимият М. предприел спиране с едновременно отклоняване на автомобила надясно, при което последвал удар със страничната лява зона на автомобила отляво на тялото на пешеходеца.“. При така посоченото е видно, че в посочената част от мотивите си, първият съд е приел, че действително е настъпил процесния удар, но не и че към момента на неговото настъпване, пешеходецът - свидетелят К. се е намирал върху пешеходната пътека. Така констатираното противоречие, не само представлява по своето същество вътрешно противоречие в мотивите на съда, но също така неизяснява обстоятелството, касаещо мястото на настъпване на процесния удар, което се явява съществен елемент от правната квалификация на деянието, за което е повдигнато обвинение на подсъдимия М.. Още повече, въззивният съд намери противоречие и в самите мотиви на първоинстанционната присъда досежно изясняване на посоченото обстоятелство – настъпило ли е процесното ПТП в рамките на пешеходната пътека или извън нея. Това е така, защото в частта от мотивите на първия съд „от фактическа страна“, този съд е приел, че процесният удар е настъпил върху пътното платно, но не и, че пешеходецът се е намирал върху пешеходната пътека, а в частта от мотивите „от правна страна“, първият съд е преповторил диспозитива на присъдата, в която част приема, че ударът е настъпил в рамките на пешеходната пътека, но без да изложи отново свои правни изводи, базирани на събраните и анализирани по делото доказателства.

Гореизложеното не дава възможност на въззивната инстанция да проследи вътрешното убеждение на първоинстанционният съд по фактите. От друга страна, неяснотата в съдебния акт води и до ограничаване на процесуалните права не само на подсъдимия, но и на държавното обвинение, което е още едно съществено процесуално нарушение обуславящо приложението на чл. 334, т. 1 НПК. Иначе казано, налице е съществено разминаване както между диспозитив и мотиви на първоинстанционната присъда, така и вътрешно противоречие в самите мотиви. Тук е мястото да се посочи още, че съдебният акт съставлява единство между мотиви и диспозитив, поради което и противоречието между тях винаги съставлява процесуално нарушение от категорията на съществените. При този процесуален подход, възприет от първия съд, се възпрепятства точното и ясно установяване на вътрешното съдийско убеждение на този съд по доказателствата, така и на волята му по възприетата правна квалификация на престъплението.

Константна е съдебната практика, че противоречието между мотиви и диспозитив, така и вътрешната противоречивост на мотивите, всякога са от категорията на съществените процесуални нарушения, ограничаващи процесуалните права на страните за пълноценно участие в процеса. Това е така, защото те не могат да разберат ясно и точно какво се приема от

решаващия съд и в тази връзка адекватно да изградят позициите си. В най-голяма степен обсъжданото обстоятелство се отнася за реализирането на правото на защита на подсъдимия.

Това вътрешно противоречие и неяснота във волята на първия съд, в постановената от него присъда, не може да бъде отстранено или санирано в хода на едно въззивно съдебно следствие, защото би се подменила волята на първата инстанция по отношение на установените от нея факти, а оттам и страните биха били лишени от една инстанция по същество на спора. Съобразно разпоредбата на чл. 14 НПК, следва да се има предвид, че вътрешното убеждение е съзнателната увереност на решаващия съд, която следва да се основава на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежен ред, при обективно, всестранно и пълно изследване на всички доказателства по делото. Анализирането на доказателствената съвкупност изисква оценъчна дейност, както поотделно, така и в съвкупност на доказателствените материали за фактите включени в обхвата на чл. 102 НПК. Нарушение на тези изисквания е налице винаги, когато решаващият съдебен състав е игнорирал напълно доказателствените източници или част от тях, обсъдил ги е формално или превратно, какъвто е настоящия случай по делото, довело до ограничаване правата на всички страни в наказателното производство.

По изложените съображения въззивния съдебен състав намира, че не може да подменя вътрешното убеждение на контролираната съдебна инстанция по фактите, включени в предмета на доказване, както и да ограничава правата на страните чрез постановяване на свое решение за първи път по фактите, когато липсват установени такива от първия съд. Така констатираните от съда съществени процесуални нарушения, възпрепятстват въззивния съд да обсъжда релевираните от страните съображения по съществуващото на делото, с оглед на което тяхното обсъждане е безпредметно в случая.

В заключение следва да се посочи, че така допуснатите процесуални нарушения по чл. 348, ал. 3, т. 1 и т. 2, пр. 2 НПК са абсолютни по своя характер, водещи до отмяна на обжалваната първоинстанционна присъда и връщане на делото за ново разглеждане на същия съд, но от друг съдебен състав от стадия на разпоредителното заседание.

Водим от изложеното и на основание чл. 348, ал. 3, т. 1 и т. 2, пр. 1, вр. с чл. 335, ал. 2, вр. с чл. 334, т. 1 НПК, Софийски градски съд, НО, XIII въззивен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло присъда от 10.07.2023 г., постановена по НОХД № 12141/2022 г. по описа на СРС, НО, 104-ти състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане на друг състав при същия съд от стадия на разпоредителното заседание.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____